

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 144/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica a jej uznesením č. k. 4 Pn 331/17/6601-4 z 10. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „okresná prokuratúra“) a jej uznesením č. k. 4 Pn 331/17/6601-4 z 10. októbra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta *„porušenie svojich základných práv v trestnom konaní, vedenom na Okresnej prokuratúre Banská Bystrica zo dňa 10.10..2017 sp. zn. 4Pn 331/17/6601-4“*.

3. Sťažovateľ napadnuté uznesenie považuje za *„nezákonné, zjavne neodôvodnené, neprímerane prísne, nevyvážené a nezohľadňujúce jej argumenty, ani okolnosti v predmetnej veci. Uvedené ustanovenie nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu. Uvedené uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci nakoľko prokurátor sa nedostatočne vysporiadal s námietkami. Napádané uznesenie je príliš formalistické.“*.

4. Za závažnú vadu konania považuje sťažovateľ *„nedostatočné zistenie skutkového stavu a následne vyvodený právny záver, ktorý je extrémne inkonzistentný. V predmetnom trestnom konaní som poukazoval aj na skutočnosť, že znalec vypracoval nepravdivý znalecký posudok, pretože podhodnotil cenu nehnuteľnosti. Aj keď sa predmetné byty predávajú za približne 26-30 000€, znalec byt podhodnotil na 16 100€, pričom v konaní som navrhoval aj vypočutie znalca. Prokurátor v rozhodnutí uviedol, že vo veci nie je podozrenie zo spáchania navrhovateľom označeného trestného činu (§ 347 Trestného zákona). Napriek tomu, že znalec nikdy v mojom byte nebol a mám znalosti, že na spomínaného znalca boli podané viaceré trestné oznámenia, ktoré boli zamietnuté. Vypočúť znalca som navrhol vykonať ako dôkaz.“*.

5. Sťažovateľ navrhol vo veci rozhodnúť týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica a jej uznesením, sp. zn. 4 Pn 331/17/6601-4 z 10.októbra 2017 porušené boli.

2. Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresnej prokuratúry Banská Bystrica, sp. zn. 4 Pn 331/17/6601-4 z 10. Októbra 2017 a vec vracia Okresnej prokuratúre Banská Bystrica na ďalšie konanie.“

6. Sťažovateľ k svojej sťažnosti pripojil ako prílohu znalecký posudok znalca [REDAKOVANÉ] č. 39/2016.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne

proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

10. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh (sťažnosť) okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie:

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

11. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Podľa ústavného súdu má nepredloženie dôkazov o tom, že k zásahu do práv sťažovateľa došlo, významné procesné dôsledky, keďže sťažnosť tak vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

13. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej priložených príloh, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ k sťažnosti v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde nepripojil kópiu rozhodnutia, ktorého prieskumu sa domáha. V sťažnosti tiež absentuje

jednoznačné vymedzenie dôvodov, pre ktoré považuje sťažnosťou napadnuté uznesenie a postup okresnej prokuratúry za porušujúce jeho práva.

14. Sťažovateľ tiež v rozpore s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti nepripojil splnomocnenie na zastupovanie advokátom a ani ústavný súd nepožiadal o jeho ustanovenie. Vo svojej sťažnosti k otázke povinného právneho zastúpenia uviedol, že z dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktorý žiadnym spôsobom nekonkretizoval, žiada, aby *„ústavný súd ustúpil v tejto prejednávanej veci a nepožadoval kvalifikované právne zastúpenie“*. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že od povinného zastúpenia advokátom, ktoré vyžaduje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, nie je možné upustiť (porovnaj napr. III. ÚS 733/2016).

15. S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

16. Ústavný súd sťažovateľa na odstránenie už uvedených nedostatkov sťažnosti nevyzýval, keďže aj v prípade, ak by sťažnosť neobsahovala vytknuté nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach, bolo by ju potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 ako zjavne neopodstatnenú.

17. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. medzi mnohými napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

18. Z obsahu sťažnosti bolo možné ustáliť, že sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu a postupu okresnej prokuratúry namieta skutočnosť, že na základe ním podaného trestného oznámenia nedošlo k vzneseniu obvinenia znalcomi [REDACTED], ktorý vypracoval znalecký posudok č. 39/2016 na účel stanovenia všeobecnej hodnoty bytu sťažovateľa pre potreby dobrovoľnej dražby.

19. Ústavný súd tu považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto k porušeniu týchto práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry ani nemohlo dôjsť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2018